

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2060/2020
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Косановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Владе Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4428/19 од 28.11.2019. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјаваљена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4428/19 од 28.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 307/18 од 08.08.2019. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је Закључком Владе РС 05 бр. 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље), извршена дискриминација тужиоца по месту пребивалишта, на тај начин што је тужиоцу, као ратном војном резервисти који има пребивалиште у ..., ускраћена исплата новчане помоћи, као лицу које нема пребивалиште на територији седам неразвијених општина, и да је тужилац противно начелу једнаких права и обавеза из члана 6. Закона о забрани дискриминације, стављен у неравноправан положај у односу на ратне војне резервисте са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина, чиме је извршена радња дискриминације према тужиоцу, што је тужена дужна да трпи. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу као на име правичне новчане накнаде нематеријалне штете због повреде права личности – извршене дискриминације исплати износ од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев од досуђеног износа 80.000,00 динара па до траженог износа од 100.000,00 динара, за износ од 20.000,00 динара, на име правичне новчане накнаде нематеријалне штете, као и захтев за уклањање последица дискриминације довођењем тужиоца у положај који имају ратни војни резервисти са местом

пребивалишта на територији седам неразвијених општина и исплатом новчане помоћи која је је исплаћивана резервистима из седам неразвијених општина, у висини одређеној у изреци са законском затезном каматом. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4428/19 од 28.11.2019. године, преиначена је првостепена пресуда у делу којим је одлучено о накнади нематеријалне штете, као и о трошковима поступка (ст. 3 и 5 изреке), тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, а тужена обавезана да тужиоцу уместо првостепеном пресудом досуђених трошкова поступка у износу 82.000,00 динара, исплати износ од 54.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујућу побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуштања у примени или до неправилне примене било које одредбе процесног закона које су биле или могле бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, тако да се ревизијом неосновано указује на битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 378. ст. 1. и 3. и члана 389. став 1. у вези члана 387. ст. 1. и 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као припадник ВП ... учествовао у рату у периоду од 04.04.1999. године до 26.09.1999. године. Влада Републике Србије донела је дана 17.01.2008. године Закључак 05. бр. 401-161/2008-1, којим је прихваћена информација о потреби обезбеђења средстава остварених у поступку приватизације за исплату помоћи неразвијеним општинама, као и да се део средстава остварених у поступку приватизације 2007. године у износу од 2.000.000,00 динара пренесе у шест месечних рата почев од јануара 2008. године на посебне рачуне неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, а да право на добијање новчане помоћи стиче сваки ратни војни резервиста из седам неразвијених општина који достави правноснажну пресуду донету на основу одрицања од тужбеног захтева пред надлежним судовима против Републике Србије, а ради исплате накнаде, као и писмену изјаву да нема даљих потраживања по том основу према Републици Србији. Критеријуме за расподелу новчане помоћи требала је да сачини заједничка комисија састављена од представника локалне самоуправе и Штрајкачког одбора војних резервиста. По основу наведеног закључка, исплаћени су ратни резервисти са подручја назначених неразвијених општина Топличког округа, али није извршена исплата осталим учесницима рата. Тужилац сматра да је на наведени начин повређено начело једанких права и обавеза и да је тиме извршена дискриминација на основу пребивалишта ратних војних резервиста и то на територији свих осталих општина које нису наведене у Закључку Владе Републике Србије из 2008.

године па и у односу на њега, та да је због извршене дискриминације претрпео нематеријалну штету због повреде права личности.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право, и то одредбу члана 376. ст. 1. и 2. ЗОО, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете по основу дискриминације и уклањања последица дискриминације исплатом новчане помоћи које је иплаћивана резервистима из седам неразвијених општина, због застарелости потраживања накнаде штете.

Наведеном законском одредбом прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник сазнао за штету и лице које је штету учинило, а да у сваком случају застарева за пет година од када је штета настала.

С обзиром да је штета настала доношењем Закључка Владе РС дана 17.01.2008. године, а да је тужба за накнаду штете поднета суду 15.01.2018. године, правилан је закључак другостепеног суда да је потраживање тужиоца застарело, јер је у време подношења тужбе протекао субјективни рок од три године од дана сазнања за штету и учиниоца, као и објективни рок од настале штете, односно од учињене дискриминације, која је извршена доношењем Закључка Владе, те су неосновани наводи ревизије да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је закључио да је приговор застарелости основан.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије, али је нашао да нису од значаја за доношење другачије одлуке у овој правној ствари, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић